

ДЖЕЙМС БЛИШ МАНИКЮРЪТ

Превод от английски: Красномир Крачунов, Иво Христов, 1992

chitanka.info

Лицето на момичето беше напрегнато и неизразително, което можеше да бъде проява или на непокорство, или на страх. Дланите ѝ бяха инстинктивно пъхнати между силно стиснатите колене.

— Ръцете на масата! — заповяда следователят. — Ние знаем, че на тях има нещо изрисувано.

В хрипливия глас прозвуча силно раздражение. Изглежда действуваше привычката да подчертава осведомеността си и на затворниците да е ясно, че следствието знае всичко за тях. Но сега не изглеждаше да е много заинтересуван от тази девойка.

— Вие сте Маргарет Ноулънд. Живеете на адрес: Вашингтон, Бетезда Т., северното крило, обществена спалня № 457 — каза той. — Името на мъжа ви е Линкълн Нолънд. Няmate право на работа. Личният ви номер е 26-L24-10X5.

— Действително ли? — удиви се тя. — Как не съм могла да го запомня!

Следователят си записа нещо. Вероятно беше от вида: реакционерка, отхвърля дванадесетичната цифрова система. А на глас произнесе:

— Веднага — ръцете на стола! — при което интонацията му никак не се промени.

Сега Маргарет се подчини. Ноктите ѝ притежаваха великолепен маникюр, като на всеки пръст имаше свой орнамент. Тази мода бе в последно време навсякъде разпространена, въпреки че едва ли би украсявала женските ръце на обитаващите препълнените обществени спални за безработни. Девойката не носеше на китката си амулета лупа — привилегия на представителките на висшите слоеве на обществото, т.е. жени, които живееха в собствени домове и притежаваха достатъчно средства за издръжка. През тези лупи те си разглеждаха една на друга новите шарки на ноктите.

— Вие сама ли ги рисувате — запита следователят.

— Не — отговори Маргарет. — Аз само ги лепя.

— Вие няmate право да работите.

— Така е — прошепна тя.

— Тогава как го уреждате?

— Звънят ми — каза тя. — Отивам при повикване.

— Това също ни е известно. Как осъществявате залепването?

— Е, отначало полагам грунтов слой, който да запълни неравностите на ноктите — каза тя неуверено. — Щом това вещество изсъхне, гладката повърхност става светлочувствителна. Тогава залепвам на нокъта фоточувствителна тънка хартия. За експозицията е достатъчна и обикновена лампа с дневна светлина. По̀ сложно е получаването на правилно съчетание на цветовете при проявяването. Нужна е обикновена вода и малко йод, но трябва температурата на водата да е в строго определени граници.

Постепенно се създаваше впечатление, че тя е прекалено усърдна в обясненията, въпреки че схваща какво става. Може пък да си мисли, че интересът на следователя към нея е чисто делови? Неочаквано тя сякаш се осъзна.

— Всичко е толкова просто — каза девойката. — Като да измиете ръцете на дете. И това не е никаква работа.

— Вие никога не сте имали деца — грубо я прекъсна следователят. — Кой ви доставя лентата?

— Най-различни хора — отговори тя без никакво изражение на лицето. — Взимам ги оттук-оттам. Хората ги продават и това не е незаконно.

Следователят натисна някакъв бутон. Кожата на ръцете ѝ почувствува топлина. На екрана, разположен от лявата страна на масата, се появи цветната рисунка на десетте ѝ пръста, но значително увеличени.

— Звънят ми, и аз се отзовавам на повикването — повтори следователят думите ѝ, без да прави видими опити да подражава на гласа ѝ. — А после някои от тях ни звънят. Вие се възползвате от търсенето. Композициите ви са оригинални, не ви липсва въображение и в основата си те са реакционни. А това какво е?

На екрана се появи показалецът му и се спря пред един от нейните нокти.

— Та, какво е това?

— Аа... не зная, прилича на нещо древно. Такива орнаменти са изобразявали на щитовете, когато още са ги ползвали в битките. Повече нищо не зная.

— Наистина ли не знаете какво гласи надписът на тази завъртулка?

— Аз дори не подозирах, че това е надпис. Смятах, че са просто драскотини и завъртулки за красота.

— Присъни ми се пролетната дъга — прочете следователят. — И вие естествено не знаете какво означава това?

— Не, повярвайте ми, дори не подозирах, че може да има някакъв смисъл.

— Дори този надпис да означава смъртната ви присъда?

— Не! Не! Какво говорите! Това е само един орнамент и нищо повече...

Показалецът му изчезна от екрана.

— А това какво е?

— Ами-и, съвсем нищо — и гласът ѝ този път бе по-уверен. — Разноцветни драскулки, които са разхвърляни както е попаднало. Те се харесват на хората, които ги гледат и търсят в тях различни фигури — представете си, че гледате облаците.

Раздаде се глухо щракване и нормалната светлина се смени с кървавочервена. Сега целият екран се изпълваше само от един нокът. При монохромното осветление орнаментът не беше цветен, но ясно се виждаха букви, които израстваха от отделни точки:

ОРЪДИЯТА ЧАКАЙТЕ НА ЕДИНАДЕСЕТИ В ШЕСТ ПАРОЛАТА Е ПРЕДИШНАТА

— Тези оръдия са вече при нас — отбеляза следователят. — И не са малко тези, които знаят следната парола: „Всички за един“. Тъй че, отново питам: кой ви предаваше лентата?

— Добре — каза Маргарет. — Аз я правя. Въпреки че нямам правото да работя.

— Вие току-що извършихте самоубийство. Разбирате ли това? Тя пренебрежително вдигна рамене.

— Ужасно е да живееш без работа, затова ми е все едно.

— Вашият мъж е изкусен микрографист.

— Той има разрешение за работа.

— Разрешение — да, но с известни ограничения: няма правото да бъде дизайнер.

Маргарет замълча. Тя бавно си прибра ръцете от масата и отново ги съедини заедно, като прилепи ноктите си към дланите, сякаш бе дете, което се кани да играе. Следователят я наблюдаваше и за първи път през време на разпита на лицето му пробяга нещо като проява на интерес.

— И така — каза той. — Играта свърши, но вие още се опитвате да скриете слончето в кибритена кутийка. Мъжът ви сигурно вече е успял да изчезне. Аз предлагам да побързате с разказа за останалото.

Маргарет продължаваше да мълчи.

— Ако ние решим да продължим разследването — тихо, но с неприкрита заплаха произнесе следователят, — то ще ни се наложи да ви отделим ноктите от мястото им. Но в случай, че поискате да ни сътрудничите, вероятно ще го направим с упойка.

Неочаквано момичето сякаш увеси нос. Тя се наведе напред и допря юмрука си до масата. Палецът ѝ сочеше нагоре.

— Това е карта — каза тя и гласът ѝ не изразяваше никакви чувства. — Рисунката се вижда само в поток от ултравиолетови лъчи. Изображението е малко мътно, но ще ви помоля да не ги усилвате, ще ме заболи при по-силна светлина.

Следователят не каза нито дума. Завъртя ключа. Излъчването не се виждаше с просто око, но тя веднага го усети вътре в себе си. За някаква част от секундата дланта ѝ започна да потъмнява. Но на екрана нямаше никакво изображение, освен едва забележими примигвания на зеленикава светлина.

Следователят, който стоеше право пред нея, изведнъж се сви надве и издаде отчаян вик на ужас. После рязко се загърчи и падна на пода.

Екранът пламна и веднага угасна. От нокъта на палеца на момичето се отлепи тънка лента от флуоресцираща боя. Маргарет махна ръката си от масата (на дланта ѝ вече се появиха мехури), стана и заобиколи падналия човек.

Следователят лежеше на пода без следа от съзнание. Линкълн бе прав — той е епилептик. Няколко секунди интензивно въздействие и — ударът бе провокиращ.

Разбира се, след като извика, друг вариант няма. Ще изминат няколко секунди и тук ще нахлуят въоръжени стражи. Нека си намерят следователя. Той няма да може да си спомни това, което бе станало с

него тук, колкото и да се старае. В края на краищата шефовете му ще се разтревожат и ще поставят на неговото място някой друг. Известно време тези симптоми няма да се появяват и ще изминат години, преди да възникне подозрение, че той страда от епилептични припадъци. Сега тя трябва да създаде представа за извършено покушение. Девойката замахна с крак и с върха на обувката го ритна точно по ухото.

Острата болка в ръката ѝ попречи да удря по-внимателно.

От коридора се донесоха глухи викове. Маргарет се огледа. Всичко бе направено както трябва и тя нямаше на какво да се надява повече. Свали лентата от десния си палец и я погълна.

Отровата бе скоростна. В последния миг на живота си девойката си спомни, че да поставиш лентичка на нокъта е смешно проста работа — като да измиеш ръцете на дете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.